

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.472 van 14 maart 2012
in de zaak A. 203.959/XIV-34.049**

In zake : Idries TARGALI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Blomme
kantoor houdend te 8820 Torhout
Vredelaan 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de Minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, per fax ingesteld op 11 maart 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 6 maart 2011 waarbij aan de verzoeker een tuchtsanctie houdende twee weken afzondering in de aan hem toegewezen verblijfsruimte wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 maart 2011 om 11.30 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Koen Blomme verschijnt voor de verzoeker, en attaché Eva De Cock, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Brugge.

3.2. Op 29 februari 2012 wordt lastens de verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, wegens het feit dat tijdens een celcontrole een aantal goederen werden aangetroffen die verboden zijn en die niet op de toelatingsfiche staan vermeld. Het betreft meer bepaald een walkman “Sony”, vijftien gekopieerde CD’s en DVD’s en teveel aan medicatie.

3.3. Op 4 maart 2012 wordt lastens de verzoeker een nieuw rapport aan de directeur opgesteld, om reden dat de vraag aan de verzoeker, tijdens de etensbedeling, om zijn hoofddoek af te doen om zich op sectie te begeven, in een bedreigende discussie zou zijn ontaard.

Op diezelfde dag wordt de verzoeker het verplicht verblijf in de toegewezen verblijfsruimte als voorlopige maatregel opgelegd, wegens “de ernstige en opzettelijke aantasting van de interne veiligheid”.

3.4. Op 5 maart 2012 wordt lastens de verzoeker opnieuw een rapport aan de directeur opgesteld, wegens het feit dat tijdens een celcontrole een aantal “vermoedelijk verboden” papieren, alsook drie cd-roms, werden aangetroffen.

3.5. Op 6 maart 2012 wordt de verzoeker, in aanwezigheid van zijn raadsman, over de in de rapporten aan de directeur van 29 februari 2012, 4 maart 2012 en 5 maart 2012 vermelde feiten gehoord.

3.6. Nog op 6 maart 2012 wordt de verzoeker de tuchtsanctie “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte”, met bezoek achter glas, tot en met 18 maart 2012 om 13.50 uur opgelegd. Deze beslissing verwijst naar de feiten zoals omschreven in het rapport aan de directeur van 29 februari 2012 en is als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot het rapport van 1 maart 2012 geeft betrokkene effectief aan dat hij goederen op zijn cel heeft die niet op zijn fiche staan. Deze goederen zou hij gekregen hebben van zijn broer. Betrokkene verblijft meer dan lang genoeg in de gevangenis om te weten dat hij geen persoonlijke goederen op zijn cel mag hebben die niet op zijn toelatingsfiche staan. We beschouwen de inbreuk als bewezen.

Zijn verboden: verkopen, ruilingen, leningen, schenkingen en andere gelijkaardige handelingen tussen gedetineerden, behoudens toelating van de directeur. (p. 11 huishoudelijk reglement)

Met betrekking tot de medicatie dienen we aan te geven dat we geen overzicht hebben gekregen van de hoeveelheid of aard van de medicatie.

Met betrekking tot dit laatste beslissen we hier geen gevolg aan te geven. (medicatie)”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.1. De verzoeker voert aan dat een vernietiging van de bestreden beslissing zonder voorafgaandelijke schorsing tot gevolg heeft dat de tuchtstraf eerst is ondergaan vooraleer zij desgevallend zou ongedaan worden gemaakt en er dus, na de vaststelling dat de tuchtstraf onterecht was, geen nuttig gevolg meer aan de vernietiging kan gegeven worden.

5.2. De verzoeker betoogt verder dat hij ingevolge de bestreden beslissing wordt onderworpen aan een verblijf in zijn cel, met alle nadelige gevolgen voor zijn sociale

reclassering van dien. Hij stelt dat hij al 11 jaar in de gevangenis verblijft, terwijl hij tot globaal 18 jaar werd veroordeeld en de rechter stelde dat hij 8 jaar in de gevangenis zou moeten verblijven. De strafuitvoeringsrechtbank heeft volgens de verzoeker al herhaaldelijk signalen gegeven dat zijn dossier niet eindeloos kan geblokkeerd blijven en dat er snel werk moet gemaakt worden van de nodige begeleiding bij zijn sociale reclassering. De tuchtsanctie betekent een onmiddellijke en zeer ernstige inperking van zijn mogelijkheden om uitgaansvergunningen te bekomen, aangezien het vaste praktijk is dat in de adviezen van de directie en het Openbaar Ministerie naar het detentiegedrag wordt gekeken, op basis waarvan dan al dan niet positief wordt geadviseerd omtrent uitgaansvergunningen, of nog, over een beperkte detentie of elektronisch toezicht. Ondanks het feit dat door de strafuitvoeringsrechtbank reeds in vonnissen werd geoordeeld dat dit geen wettig criterium in het kader van de beoordeling kan zijn, dient vastgesteld dat de verzoeker geen enkele kans op de toekenning van een uitgaansvergunning maakt indien hij aan de tuchtsanctie wordt onderworpen. Zijn dossier zit dan opnieuw voor maanden geblokkeerd en dit alleen omdat hij wenste te verschijnen voor de strafuitvoeringsrechtbank en de verwerende partij hem, om de één of andere tot op heden onbekende reden en in strijd met vroeger, weigerde om op dagtransfer te laten gaan.

5.3. De verzoeker voert bijkomend aan dat, eens de tuchtstraf is ondergaan, het hierdoor opgelopen nadeel niet meer ongedaan kan worden gemaakt. Dat er een nadeel verbonden is aan een verplicht verblijf op cel is volgens de verzoeker niet ernstig betwistbaar en dit alles op een ogenblik dat hij normaal uitzicht heeft op uitgangspemissies, teneinde zijn sociale reclassering op punt te stellen. De zeer nefaste gevolgen zijn onherstelbaar in die zin dat de klok niet kan teruggedraaid worden en hij dus een aantal maanden bijkomend in de gevangenis zal dienen door te brengen.

Beoordeling

6.1. De tuchtstraf bestaande uit twee weken afzondering in een toegewezen ruimte, met onder meer de mogelijkheid tot glasbezoek van familie en de mogelijkheid om één maal per week te telefoneren (met een onbeperkte mogelijkheid ten aanzien van de raadsman), beperkt weliswaar de bewegingsvrijheid en de contactmogelijkheden in de gevangenis, maar het daarmee verbonden nadeel vertoont op zich niet de vereiste ernst om een schorsing van de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De verzoeker toont niet aan waarom dat in zijn geval anders zou zijn en met name niet waarom de tenuitvoerlegging van

de straf zijn situatie dermate zal verslechteren dat de negatieve gevolgen niet door een vernietigingsarrest zullen kunnen worden rechtgezet.

6.2. De mogelijke impact van de bestreden tuchtstraf op eventuele beslissingen inzake uitgaansvergunningen of penitentiaire verloven is niet te beschouwen als een rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing. Als dat nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn. Overigens belet niets de verzoeker om zijn wettigheidskritiek op de bestreden beslissing aan de bevoegde instanties ter kennis te brengen, voor het geval zij zich daarop zouden willen steunen om de wettelijke strafuitvoeringsmodaliteiten te weigeren. Het door de verzoeker aangevoerde nadeel is niet alleen onrechtstreeks, maar ook hypothetisch.

6.3. Verzoekers betoog dat zijn dossier opnieuw voor maanden geblokkeerd zal zitten en dit alleen omdat hij wenste te verschijnen voor de strafuitvoeringsrechtbank en de verwerende partij hem, om de één of andere tot op heden onbekende reden en in strijd met vroeger, weigerde om op dagtransfer te laten gaan, blijkt een verkeerdelijke overname van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zoals aangevoerd in de zaak A. 199.704/XIV-32.982 en mist feitelijke grondslag.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 maart 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

met bijstand van

Christophe Verhaert,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Christophe Verhaert.

Stephan De Taeye.